

at ville afløse Fd. 15 Decbr. 1820 i sin Heelhed, eller navnlig de Bestemmelser i denne Fdg., som give formelle Regler for Affattelsen af Ansøgninger og Klager, Fdgs. §§ 1—3 og 8—12. Fremdeles er det ikke Stedet i nærværende Kapitel at give nogen til Fd. 1820 § 7 svarende Bestemmelse om Straffen for den, der gjør sig skyldig i egentlig Falsk ved at skrive falske Navne under en Klage eller Angivelse; et saadant Forhold maa blive at bedømme efter de i Udkastets Kap. 28 angaaende Dokumentfalsk givne Straffebestemmelser; see navnlig Udkastets § 266, jfr. 271. Derimod er der formeentlig Anledning til i dette Kapitel at omhandle, ikke blot de i Fd. 1820 §§ 5 og 6 første Punktum omtalte Tilfælde, at Nogen ophidses og forleder Andre til aabenbart falske Klagemaal eller lader sig bruge til at forfatte Klager eller Angivelser, hvis Urigtighed er ham bekjendt, men i Almindelighed det Tilfælde, at Nogen indgiver falske Klagemaal, idet de ovennævnte, i Fd. 1820 §§ 5 og 6 omtalte, Tilfælde væsentlig maae betragtes som en mere eller mindre kvalificeret Meddeeltighed i denne Forbrydelse, og endvidere til at give Straffebestemmelser, svarende til Fd. 1820 §§ 4 og 6 2det Punktum angaaende de Tilfælde, at Nogen urettelig angiver sig selv som Forfatter af en Ansøgning eller Klage, eller indklæder samme i utilbørlige eller usømmelige Udtryk. Disse Bestemmelser synes derhos at burde gives Anvendelse paa Klager eller Ansøgninger saavel til Regeringsmagten, Kongen, Ministerierne eller Dørigheden, som til de lovgivende Forsamlinger, hvis Værdighed ligesaafuldt kan krænkes ved falske eller usømmelige Klagemaal. Medens man nu har troet, væsentlig i Overensstemmelse med Fd. 1820 § 4 og § 6 andet Punktum, i Udkastets § 223 at burde fastsætte Straf af Bøder i Almindelighed for den, der affatter en Ansøgning eller Klage til de nævnte Myndigheder i utilbørlige eller usømmelige Udtryk, saavel som for den, der urigtigt paa en Ansøgning eller Klage angiver sig som Forfatter af samme — uden at det dog er Stedet i Straffeloven at udtale Noget om, hvorvidt Forsfatterens Navngivelse er nødvendig — er der i Udkastets § 222 foreslaaet en alvorligere Straf for

den meget større Forbrydelse at fremkomme med aabenbart falske Klagemaal. Det for Anstifteren af saadanne i Fd. 1820 § 5 foreskrevne Strafarbejde, første Gang fra 8 Maanedere indtil 2 Aar, 2den Gang fra 3 til 6 Aar og 3dje Gang paa Livstid, har man dog meent i § 222 at burde ombytte med en meget lavere Straf, nemlig Fængsel eller Bøder eller under skjærpende Omstændigheder Forbedringshushandsarbejde indtil 1 Aar, idet denne Straffebestemmelse ikke vil komme til at angaae de mere kvalificerede Tilfælde, hvor den falske Klage indeholder en Sigtelse imod en Ufkyldig for en egentlig Forbrydelse, hvorfor Straffen — som det ved en Tilsporing i § 222 antydes — maa fastsættes efter den foregaaende § 221. Af de almindelige Regler i Udkastets Kap. 5, navnlig §§ 45—50, følger det da, at den ansøgte Straffebestemmelse i § 222 i sin fulde Udstrækning eller med forholdsmæssig Nedsættelse maa komme til Anvendelse paa den, der forleder Andre til falsk Klagemaal eller paa en underordnet Maade er behjælpelig derved, uden at nogen udtrykkelig Regel i den Henseende behøves. Man har derfor ikkun fundet Anledning til, i Lighed med Fd. 1820 § 5 sidste Punktum, jfr. § 6 sidste Punktum, at tilføie en Bestemmelse om, at den Embedsmand, som forleder Andre til at fremkomme med falske Klager eller er dem behjælpelig dermed, foruden den almindelig foreskrevne Straf for saadan Forbrydelse, tillige efter Omstændighederne skal kunne dømmes til at have sit Embede forbrudt; det nævnte Forhold af en Embedsmand maa anses for saa utilbørligt og saa uforeneligt med den Reenhed og Retfæstethed, der bør fordres hos Embedsmanden, at denne Bestemmelse neppe behøver noget Forsvar.

Til 24de Kapitel.

(Om Tyveri og Ran.)

Uagtet Materien om Krænkelser af Egenomsretten, der er Gjenstand for det nærværende og efterfølgende Kapitel, hører til de